

Sygn. akt IV CSK 633/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku S. Z.
przy uczestnictwie I. A. Z. i Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w [...] o uznanie orzeczenia sądu zagranicznego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania I. A. Z.
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą stanowiły podstawę wstępnej, merytorycznej oceny skargi kasacyjnej z punktu widzenia kwalifikowanych przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w punkcie pierwszym tego artykułu należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Dla skutecznego natomiast powołania się w skardze na przesłankę z punktu czwartego tego przepisu konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Argumentacja uczestniczki nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiły przesłanki, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Sformułowane zagadnienia prawne powinny odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie mogą mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżących odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy

faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, a do takiego rezultatu zmierzają wnioski w tym zakresie. Nie jest możliwa odpowiedź na tak sformułowane zagadnienia zawierające szczegółowe założenia, które nie uwzględniają ustalonego stanu faktycznego, zwłaszcza że kwestionowanie ustaleń faktycznych i oceny dowodów nie jest skuteczne z uwagi na zakaz określony w art. 398³ § 3 k.p.c. oraz wynikające z art. 398¹³ *in fine* związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wywody zawarte w uzasadnieniu wniosku nie wykazują także, by cechowało się ono istotnością, a więc było zagadnieniem nowym, dotychczas niewyjaśnionym i nierozwiązanym w orzecznictwie. Ugruntowany jest pogląd, że orzeczenie sądu zagranicznego narusza podstawowe zasady porządku prawnego w Polsce, kiedy jego skutek jest nie do pogodzenia z samą koncepcją określonej instytucji prawnej w Polsce, a ocena przesłanki pozbawienia obrony musi uwzględniać rzeczywistą możliwość uczestniczenia w postępowaniu. Kwestia zastosowania tych zasad w konkretnym stanie faktycznym wykracza poza ramy zagadnienia prawnego. Zważywszy na motywy Sądu Apelacyjnego, treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie oraz treść zarzutów zgłoszonych w ramach drugiej podstawy kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), odnoszących się do niedopuszczalnego kwestionowania oceny dowodów, brak jest podstaw do przyjęcia, że skarżący skutecznie wykazał niewątpliwe i widoczne *prima facie* naruszenie przepisów prawa stanowiących podstawę skargi.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach nie orzekając, wniosek wnioskodawcy o ich zasądzenie dotyczył bowiem innego etapu postępowania kasacyjnego.

[aw]

jw